

sig hen i det aabne Vindu med Fløjten og spillede en af sine Yndlingsmelodier. Det var den sørgmodige: »Elskte, hvorfor dugger dine Øjne?«. Han boede højt tilvejs paa en femte Sal og havde hele Byen liggende foran sig i en rødlig Eftermiddagsdis.

Den følgende Dag omtrent paa samme Tid sad han der igen, men uden Fløjte, tavs og mørk fortvivlet. Han havde et Øjeblik virkelig den Tanke at styrte sig ned paa Gaden for at faa en Ende paa det hele og spare Ligbærerne for Trapperne. Han følte sig som det unyttigste Menneske paa Jorden. Aa, havde dog bare hans Forældre sat ham til et Haandværk, da han var femten Aar, saa havde han nu for længe siden været Karl for sin Hat og kunnet gifte sig med Grete og været lykkelig. Men som Politimesterens Søn kunde han ikke være andet bekendt end at blive Student. Det vilde have været en Vanære for hele Familjen, dersom han ikke havde lært, hvad *tenir* hed i Plusquamperfectum, og hvornaar Kambyyses døde.

Stakkels Grete! Han havde lige talt med hende i Telefonen. Og nu skulde han ud og stedes for sine Svigerforældres og sine Svogres fire Par staalkolde Øjne. Men lige meget! Han maatte derud for at trøste hende lidt. Han havde jo ogsaa lovet det.

En Timestid efter stod han af Sporvognen og nærmede sig Villaen. Da han saae en Automobil holde